

Консультації логопед буде так, щоб вони залучали батьків до вирішення проблем, розвивали дух тісної співпраці. Також можна об'єднувати консультації з заняттями, тоді батьки з більшою зацікавленістю відвідуватимуть їх [2].

3. Знайомство батьків з корекційним середовищем. Мовленнєві порушення все важче підлягають корекції традиційними способами. У зв'язку з цим логопеди практикують не тільки артикуляційну гімнастику, а й логопедичний масаж. Так батьків знайомлять з ним, навчають прийомам артикуляційної та пальчикової гімнастики. Під час занять не тільки діти, а й батьки навчаються прийомам самомасажу, гімнастики для очей, дихальної гімнастики, а також навичкам релаксації [3].

Таким чином, взаємодія батьків із вчителем-логопедом є невід'ємною складовою корекційного процесу, так як це найважливіша умова ефективності корекційної роботи. У зв'язку з цим в будь-якій з форм роботи з батьками необхідно знайти ті шляхи взаємодії, які зможуть сприяти більшій продуктивності всього корекційного процесу.

Список використаних джерел:

1. Бачина О.В., Самородова Л.Н. Взаємодія логопеда та сім'ї дитини, яка має порушення мовлення. – М.: ТЦ Сфера, 2009. – 12-17 с.
2. Перчаткіна Е. Співпраця логопеда та батьків // Дошкільне виховання, 2008, № 10, с. 102-108.
3. Рогожина О.А. Работа с родителями в специальном дошкольном образовательном учреждении // Логопед, 2005, № 2, с. 46-52.

Ярошук А.А.

психолог,

Київський військовий лицей імені Івана Богуна

ГІПЕРАКТИВНІ ДІТИ ТА МЕТОДИ РОБОТИ З НИМИ

В сучасному світі поняття «гіперактивність» звучить страхотливо, а когось, навіть, дуже лякає. Насправді, коли ми говоримо про гіперактивну дитину, ми добре розуміємо, що нічого смертельного в цьому немає. Проблема в тому, що деякі батьки, не до кінця розібравшись в самому понятті, самостійно ставлять своїй дитині такий діагноз і роблять із цього нав'язливу ідею. А інші – навпаки, ігнорують поради педагогів щодо гіперактивності, будучи переконаними в тому, що нічого такого не існує. Насправді, гіперактивність – це стан, при якому активність і збудливість людини перевищує норму. Як психічний розлад це поняття трактується лише в тому випадку, коли подібна поведінка є проблемою для інших [1, с. 55]. Оскільки гіперактивність викликається емоціями, то зустрічається вона частіше саме у дітей та підлітків, ніж у дорослих [2, с. 17].

Безліч педагогічних працівників під час своєї роботи часто мають справу з дітьми, які дійсно є гіперактивними. Навіть якщо в класі така дитина лише

одна, вона все рівно привертає до себе багато уваги як з боку вчителя, так і зі сторони однокласників. Це пояснюється тим, що контакти з чужими людьми діють на таких дітей збудливо. Тому гіперактивні діти на людях поведуться набагато гірше, ніж удома. Основною рисою їх поведінки є некерованість. Вона проявляється в неувважності, непосидючості, частих змінах в настрої, агресивності та вибуховості. Насправді, в такій поденці немає злого умислу, просто дитина дійсно не може собою володіти [3, с. 28].

Причин такої поведінки безліч. Та найпоширенішими з них прийнято вважати:

- генетичну схильність (спадковість);
- біологічні (родові травми, органічні ушкодження мозку малюка під час вагітності);
- соціально-психологічні (алкоголізм батьків, мікроклімат в сім'ї, умови проживання, неправильна лінія виховання) [4, с. 32].

Але те, що сьогодні гіперактивні діти зустрічаються все частіше і частіше, психологи розцінюють як реакцію на сучасний стрімкий світ.

Та попри все, такі діти ходять в звичайний дитячий садочок, потім у звичайну школу і ніхто не відмовляється від роботи з ними. Але, при наявності в класі таких дітей, педагогам було б доречно застосовувати у своїй роботі декілька особливих методів.

Всім учителям слід пам'ятати про такі прості прийоми, які не потребують залучення психолога і виконати їх можна прямо на уроці:

1. Щоб гіперактивна дитина не зірвала урок, слід залучати її до самого процесу проведення цього уроку. Наприклад, поставити коло дошки, щоб вона під диктовку вчителя записувала приклади; періодично просити її зачитувати правила з підручника, щоб вона не відволікалась і слідувала за процесом вивчення матеріалу;

2. Таких дітей можна залучати проханнями у чомусь допомогти. По-перше, це буде піймати самооцінку дитини, а по – друге, дитина буде зайнята і під контролем вчителя. Наприклад, допомогти перенести географічні карти з одного кабінету в інший; принести класний журнал; помити разом із вчителем посуд для хімічних реактивів; назвати відсутніх у класі тощо;

3. Фізичні короткі розминки кожні 15 хвилин. Такі розминки будуть позитивно впливати на розумову активність усіх учнів класу, а гіперактивним дітям допоможуть вивільнити надлишкову енергію, оскільки маючи її, вони робитимуть запропоновані справи з більшою інтенсивністю;

4. Залучання гіперактивних дітей до позакласних заходів. Позакласна робота завжди потребує значних зусиль. Чи то організація шкільного балу, чи участь у святковому концерті, чи підготовка стенду до дня вчителя, чи виставка малюнків, присвячена Новому року. В кожному з цих випадків енергія гіперактивної дитини буде направлена в позитивне русло;

5. Похвала за кожне виконане завдання. Взагалі, похвала є певним впливом на свідомість будь – якої дитини. Оскільки, похваливши її одного разу, при наданні наступного завдання, дитина буде старатися ще більше, щоб не підвести того, хто покладає на неї надії і сподівання.

Кожен вчитель є майстром своєї справи. Він добре розуміється на предметі, який викладає. А кожен предмет є особливим і має свою специфіку. Відповідно до цього, використовуючи викладацький хист та педагогічну майстерність, кожен педагог може розробити власні методи роботи з гіперактивними дітьми, що могли б використовуватися саме під час проведення конкретного уроку.

Отже, «гіперактивність» не є страшним вироком. Виявивши в дитини схильність до некерованості у проявах надмірної активності, не слід впадати в відчай і робити поспішні висновки. На сьогоднішній день популярним є надання психологічних консультацій. Дуже турботливим та схвильованим батькам можна проконсультуватись стосовно даного питання не з одним спеціалістом. А педагогам, дотримавшись кількох простих прийомів, можна не тільки допомогти гіперактивній дитині з направленням надлишкової енергії у правильне русло, а ще й стати з нею хорошими друзями.

Список використаних джерел:

1. Заваденко Н.Н. Гиперактивность и дефицит внимания в детском возрасте / Н.Н. Заваденко. – М., 2005. – 256 с.
2. Заваденко Н.Н. Синдром дефицита внимания с гиперактивностью у детей // Медицинский совет. – № 2. – 2007.
3. Лютова Е.К., Моница Г.Б. Шпаргалка для взрослых: Психокоррекционная работа с гиперактивными, агрессивными, тревожными и аутичными детьми. – М., 2000. – 136 с.
4. Ніколенко О.С. Профілактика й корекція девіантної поведінки підлітків. Науково-методичний посібник. – Чернівці: Рута, 2004. – 80 с.